Bobo

VERSCHIJNT WEKELIJKS

Nr. 1 - 4 januari 1969
losse nummers 50 cent
abonnementsprijs 35 cent
voor België 7 frank

Bobo nam de auto mee
om door de sneeuw te rijden,
Waarom pakte hij geen slee,
Dan kon hij lekker glijden!
In de sneeuw zijn 4 schopjes verborgen.
Zie je ze?

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

Bobo Konijn en zijn

1. „Klik, doet de brievenbus. Ha, denkt Bobo Konijn, dat is de post. Misschien is er wel een mooie kaart voor mij! Bobo maakt het kastje open en warempel, het is een kaart. Maar die kaart is niet voor Bobo alleen. Hij is voor de hele familie Konijn. Van wie is die kaart dan?

2. „Alle knolletjes!" roept mama Konijn verschrikt. „Dit is een kaart van tante Pieta Secuur. Ze komt morgen hier. Wat zullen we het druk krijgen!" Bobo snapt het. Hij kent zijn tante Pieta Secuur wel. Als ze komt moet alles en iedereen piekfijn in orde zijn, want ze let overal op!

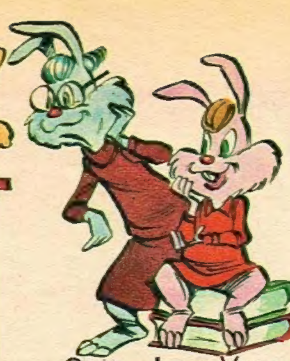
3. Mama Konijn geeft het hele huis een schoonmaakbeurt. Als alles blinkt en glanst, moeten de kinderen in bad. „Oren wassen en tanden poetsen," waarschuwt mama. „Kom eens Baby, dan zal ik je afdrogen. En jij, Krabbel, hier heb je de spiegel. Kijk zelf maar hoe je eruit ziet!"

4. Als tante Pieta Secuur eindelijk komt, staan Mama, Bobo, Krabbel en Baby haar al op te wachten. „Dag, allemaal," roept tante Pieta, zwaaiend met haar paraplu. „Vinden jullie het leuk dat ik eens op bezoek kom? Ja, dat zal wel. Wie is er nu niet blij, als er een lieve tante komt!"

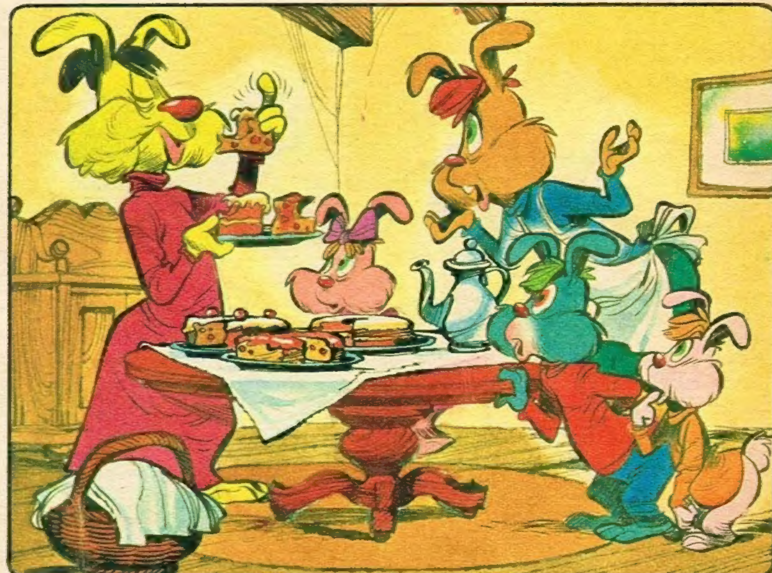

vrolijke familie

5. Net wil tante Pieta het huis binnengaan, als ze op de stoep een grote, zwarte voetstap ziet. „Foei!" zegt ze streng. „Die stoep is zeker niet geveegd!" „Dat ben ik vergeten," schrikt mama Konijn. „Maar kom gauw binnen, ik weet zeker dat het daar helemaal naar uw zin zal zijn."

6. Op tafel staan drie schalen met taart, die mama Konijn zelf gebakken heeft. „Mag ik eens proeven?" vraagt tante Pieta Secuur. „Hmm, dat smaakt!" Het ene stuk taart na het andere verdwijnt in haar mond. De kinderen kijken een beetje zielig toe. Nu eet tante Pieta Secuur alles op!

7. Het lijkt oom Slokop wel, denkt Bobo Konijn. Maar dan gaat tante naar de grote mand, die ze heeft meegebracht. Ze haalt er een mooie taart uit. „Dit is voor jullie," zegt ze. „Ik kan óók taarten bakken, net als jullie mama!" „Hoy!" roepen ze verrast. „Mogen we nu een stukje?"

8. Mama snijdt de taart in grote stukken. „Heerlijk!" Krabbel likt er eerst de slagroom af. Maar nu zegt tante Pieta er niets van. Het wordt opeens tóch een gezellige visite met tante Pieta Secuur. Ze is nu heel lief. Zou dat komen door de taart van mama Konijn? Ja, hoor, ik denk het wel!

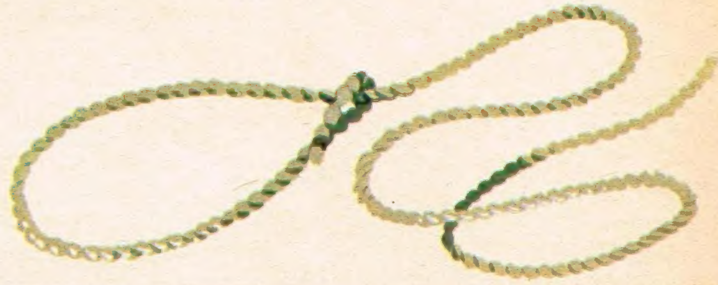
de wijze uil

Dit is Ferdinand de uil
Uit het bos van Mullemuil.
Hij weet raad in alle zaken,
Hij kan optelsommen maken,
Hij kan krassen in het Spaans,
Engels, Frans en Italiaans.
Hij kan schrijven met een stift
In een prachtig uileschrift.
Hij kan meer dan andere uilen.
Maar hij kan er wel mee huilen,
Alles wat er in zijn macht is
Doet hij enkel als het nacht is.
Overdag ligt Ferdinand
In zijn uileledikant.
Kan niet rekenen of schrijven,
Want hij kan niet wakker blijven.
O, wat is die uil dan moe!
En zijn ogen vallen toe.
En hij slaapt maar rustig door,
Ook al schreeuw je in zijn oor.
Blijft maar snurken, blijft maar ronken
Als ze op de deuren bonken.
Zelfs al dreunt het hele bos,
Hij blijft slapen als een os.
Zouden jullie nu misschien
Deze uil eens willen zien?
Je wordt allemaal verwacht. . .
Donderdag om middernacht!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Woordjes om te schrijven en een verhaaltje om zelf te lezen.

Peter

touw

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Peter heeft een dik touw.
Hij speelt met het touw.
Daar ziet hij een koe.
Hij wil de koe vangen met zijn touw.
Peter denkt:
ik neem de koe mee naar huis!
Maar de koe loopt weg.
Groot gelijk koe!
Blijf maar in de wei.

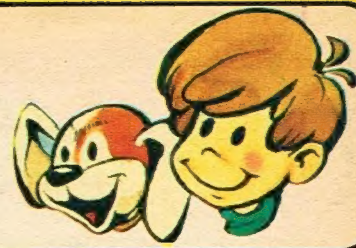
koe

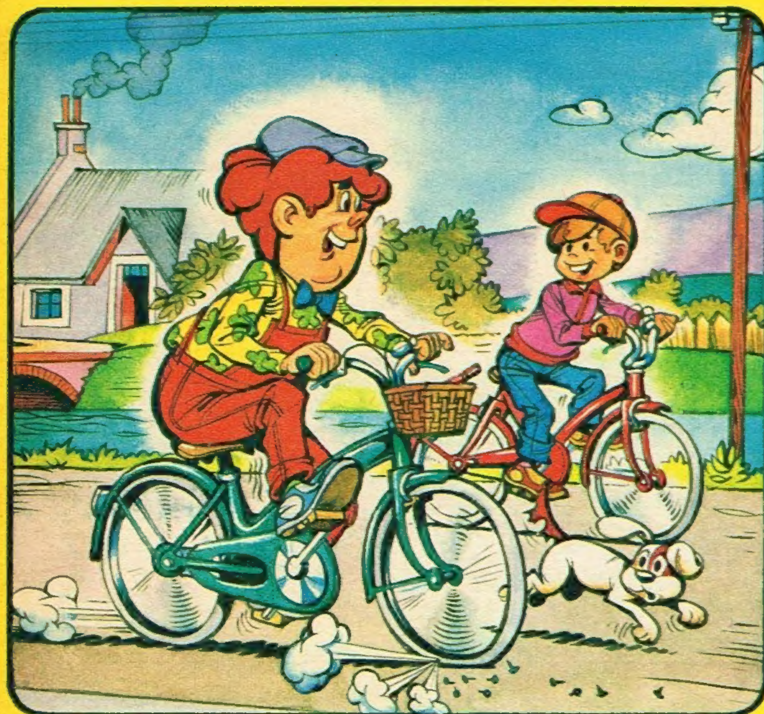
huis

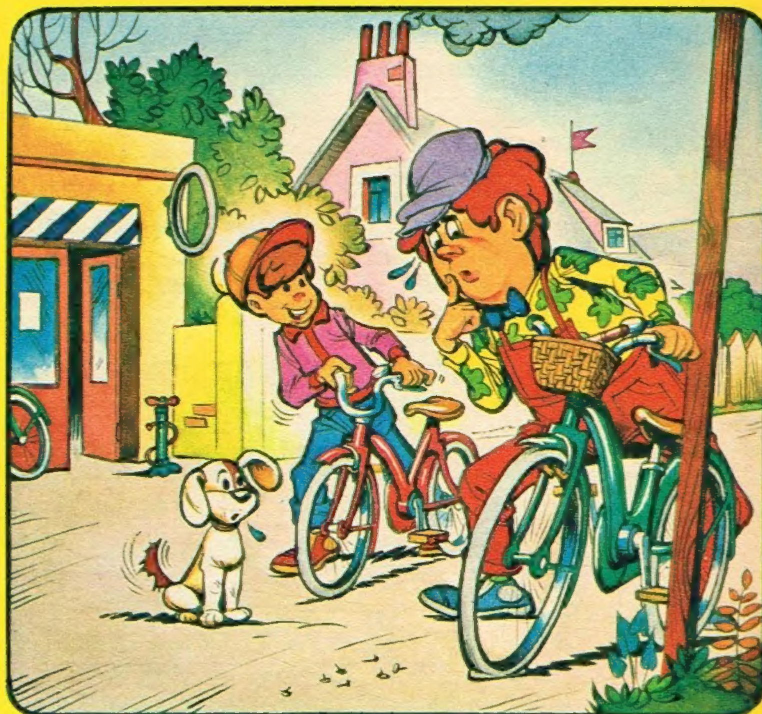
OOM STUNTEL

en zijn neefje Handige Heintje

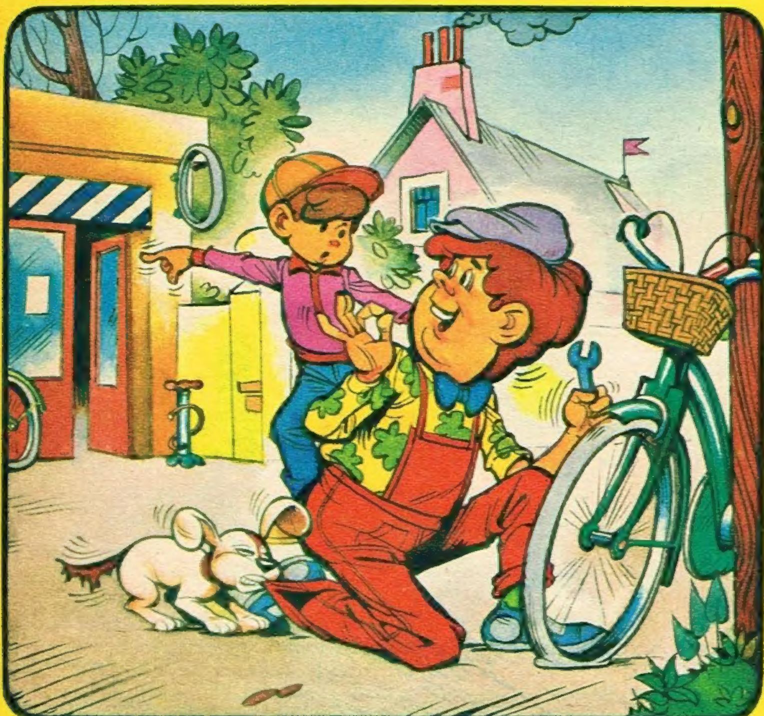

1. Het is mooi weer. Oom Stuntel en zijn neef Heintje gaan gezellig een eindje fietsen. Hondje Flap mag ook mee. Maar wat liggen daar een boel spijkers op de weg! Heeft de timmerman die verloren? Ik weet het niet. Ik weet wel dat oom over de spijkers rijdt en daar komt narigheid van.

2. De spijkers hebben allemaal gaatjes in de fietsband van oom Stuntel gemaakt. Nu kan de lucht eruit en wordt de band helemaal plat. „We boffen, oom," lacht handige Heintje. „Kijk, aan de overkant woont een fietsenmaker." Maar oom moppert: „Noem dat maar boffen! Een lekke band. Bah!"

3. Oom gaat op zijn knie zitten en begint het wiel van de fiets te halen. „Toe nou, oom!" roept Heintje. „Ga nu naar de fietsenmaker!" Flap trekt aan ooms broek. Net of hij oom mee wil trekken. Maar oom zegt: „Dat geld voor de fietsenmaker kan ik zelf wel verdienen. Let maar op!"

4. Oom gaat met de fietsband naar het water. „Ik weet wat ik doen moet," zegt hij. „Ik hou de band onder water en knijp erin. Als er belletjes te voorschijn komen, weet ik waar de gaatjes zitten. Zie je wel! Ik heb het plekje al. Nu is de band gauw genoeg gemaakt, dat zul je zien!"

5. De fietsband van oom moet geplakt worden. Oom pakt een tube lijm. Maar als hij het dopje los wil schroeven, laat hij de band los. Floep, daar drijft de band op het water. „Oom!" schreeuwt Heintje, „nu gaat uw fietsband zwemmen. Och, oompie, was er toch ook niet aan begonnen!"

6. „Wat hier en daar!" schreeuwt oom en neemt een duik in het ijskoude water. Flapje begint van opwinding te keffen. Maar wat doet handige Heintje? Hij holt weg! Waar zou hij naar toe gaan? Ondertussen moet die arme oom een heel eind zwemmen, eer hij de fietsband te pakken heeft.

7. Druipend komt hij eindelijk weer op het droge. Er zit een dikke kikker op zijn hoofd. Oom rilt en bibbert. „Brrr, Heintje, waar zit je ergens?" Opeens staat Heintje voor hem. „Kom gauw mee, oom," zegt hij. „Als u zo blijft lopen zult u nog verkouden worden. Maar ik heb alles geregeld."

8. Ze gaan naar Jan Plak, de fietsenmaker. Daar staat een lekker kopje erwtensoep klaar. Oom krijgt ook een warme deken om. Jan Plak maakt de fiets van oom in orde. En ondertussen kan oom bekomen van de schrik. Heintje heeft het keurig opgeknapt. En wat krijgt Flap? Een vette kluif!

We wonen allemaa

1. Wat is de herder blij, dat er een familie Zonnemans bestaat, die in een gele caravan woont. Al zijn schaapjes waren verdwaald in de sneeuw. Samen met zijn knecht moest hij ze in zijn vrachtauto zien te krijgen. Méémééé!

2. Toevallig is de gele caravan voorbij gekomen. Papa, oom Wim, de tweeling, Marjo en Tippie de hond zijn dadelijk mee gaan helpen. De arme schapen zijn half weggezakt in de sneeuw. Gelukkig hebben papa en oom Wim een schop.

In de tekening zijn zes lammet

l in een gele caravan

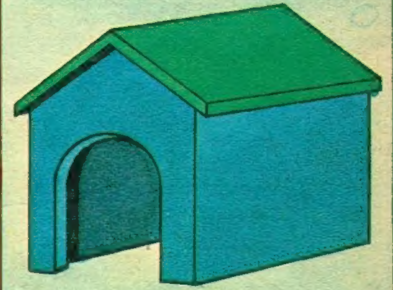
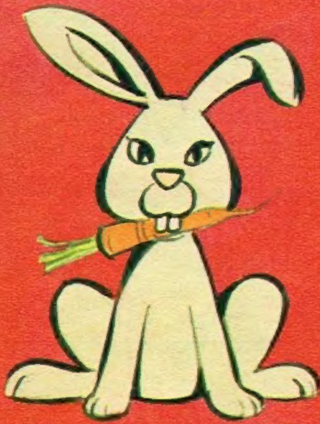
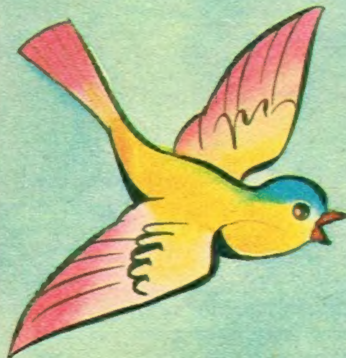
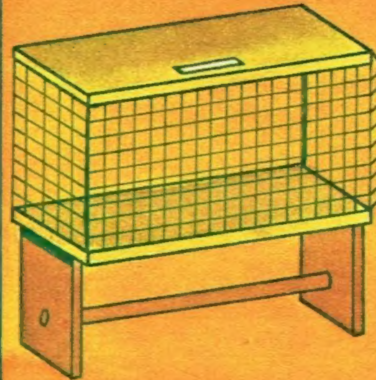
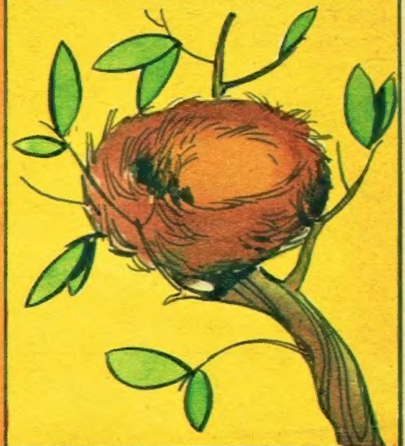
3. Daarmee kunnen ze de schaapjes uitgraven. Ook Loekie en Anja hebben hun schopjes gehaald. Nu zullen de verloren schaapjes wel gauw geborgen zijn! Bas tekent ondertussen poppetjes in de sneeuw en Wiesje plukt wat hulst.

4. Die lieve mama heeft gauw voor koffie gezorgd. Peter speelt met de poesjes en opa zit nog in de auto. Oma heeft Baby op de arm en Lucie haar pop. Weet je wat ze zingen? Slaap, kindje, slaap, daarbuiten loopt een schaap. . .!

es verstopt. Kun je ze vinden?

WIJS ME MIJN HUISJE ALSJEBLIEFT

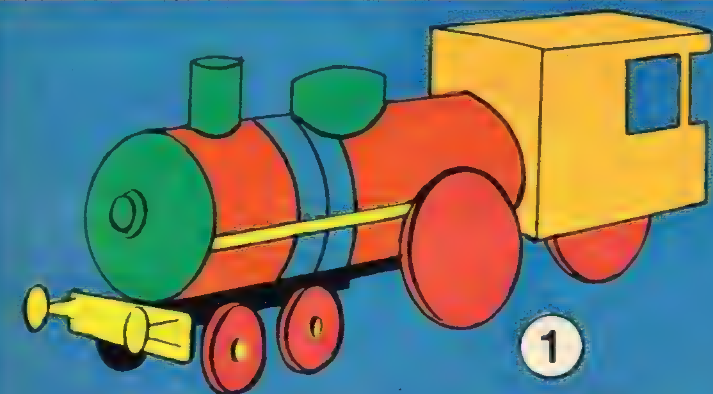

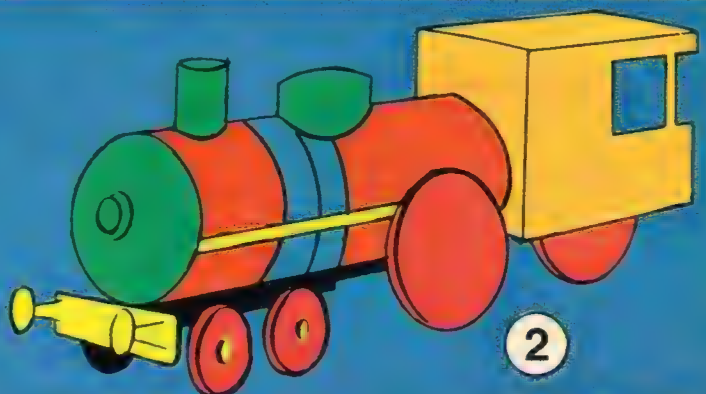

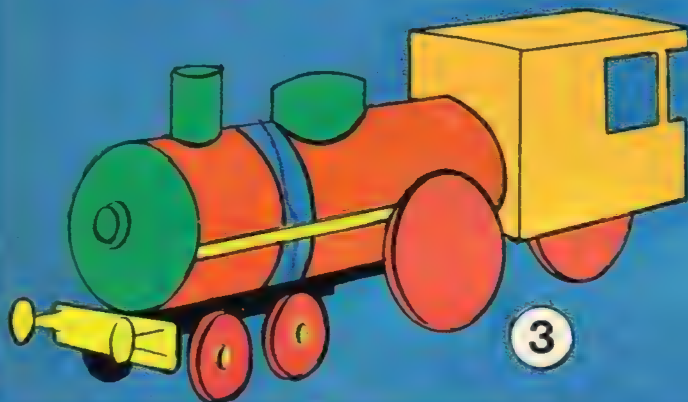
Weet jij waar deze vier dieren thuishoren?

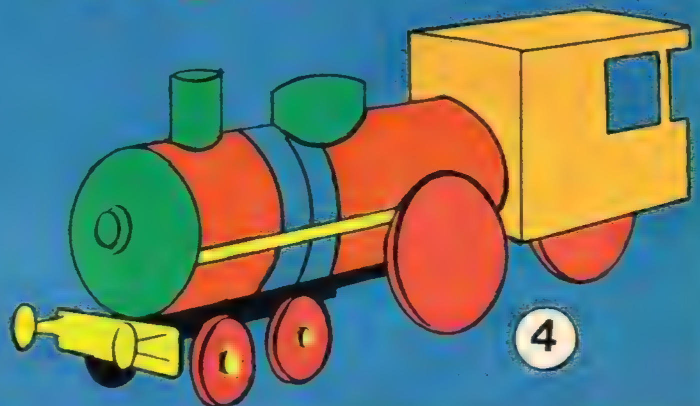
„Dag, Erik!" roept Loesje. „Krijg ik een ballon van jou?" „Kom hem maar halen," zegt Erik. Kijk jij nu eens hoe Loesje lopen moet!

TREINTJE, TASJE, KAATSEBAL!

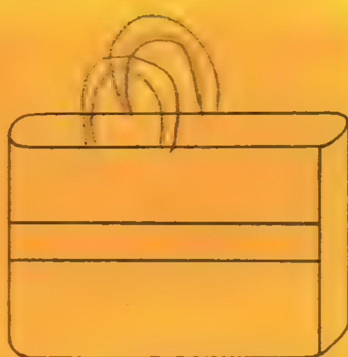

Deze vier treintjes lijken hetzelfde. Toch is er eentje een klein beetje anders. Welk treintje is het?

Vier moeders hadden een tas nodig om boodschappen te doen. Een is er klaar. Zorg jij dan voor de andere drie?

Kaatsebal, kaatsebal, rol eens naar mijn deurtje. Als je bij me binnenkomt, geef ik jou een kleurtje!

Bea en de sneeuwmeneer

Daar was eens een meisje dat Bea heette, maar omdat ze zo'n opschepster was, werd ze door iedereen Bea Bluf genoemd. Toen het gesneeuwd had, maakten alle jongens en meisjes van het dorp een mooie sneeuwman. Nu is sneeuwmannen maken een hele kunst. En het was dan ook geen wonder, dat Jaapje, Bea's buurjongen, geweldig trots was op de prachtige sneeuwman, die hij samen met zijn vader had gemaakt.
„Het is geen sneeuwman, het is een sneeuwmeneer!" riep Jaapje.
„Phoe," deed Bea, „niks aan, hoor! Ik maak een nog veel mooiere." Maar dat viel ontzettend tegen.
Bea werkte en ploeterde een hele middag in de sneeuw, maar van die mooie sneeuwman kwam niets terecht. Dat gekke ding dat Bea gemaakt had, leek eerder op een witte zak met aardappelen! Alle mensen, die langskwamen, bleven verrast naar de sneeuwmeneer van Jaapje staan kijken. Dat kon Bea niet uitstaan.
„Mijn sneeuwman wordt nog veel mooier!" riep ze. „Kom morgen maar terug!"

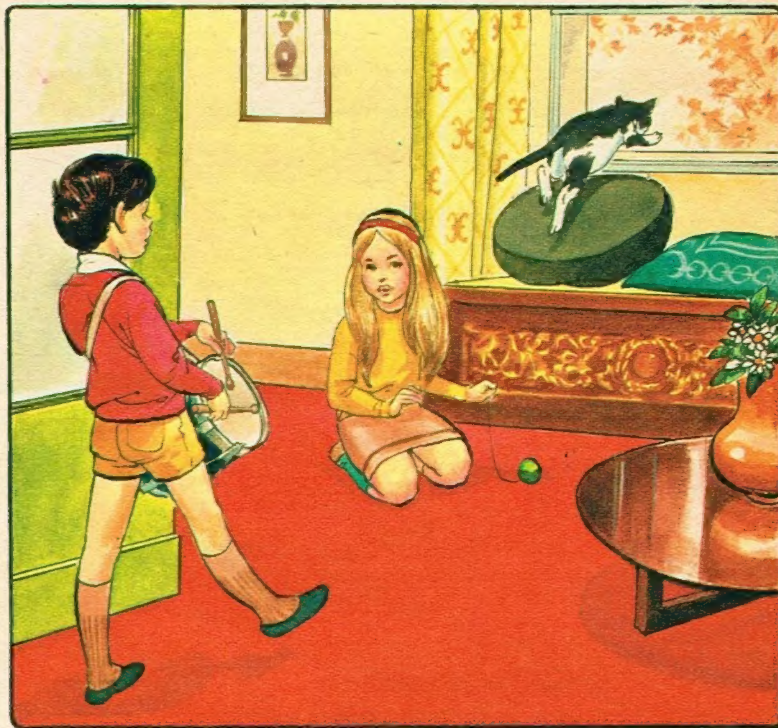
Het begon donker te worden, maar Bea wilde niet naar binnen. Haar moeder had al tien keer geroepen dat het tijd was. En toch bleef ze maar bezig aan haar mislukte sneeuwman. Bea's neus werd blauw van de kou. Even blauw als de strikjes in haar staartjes. Haar voeten waren zo koud als klompjes ijs. En haar vingers tintelden in haar handschoenen.
Toen kwam vader. Hij pakte Bea in haar kraag en bracht haar naar binnen. „Naar bed!" mopperde hij. „Je moeder heeft tien keer geroepen, nou is het afgelopen."
Even later lag Bea Bluf in bed en buiten stond haar sneeuwman, de lelijkste van het hele dorp.
Bea was boos en verdrietig tegelijk. En zo viel ze in slaap. Maar ze werd na een poosje wakker, omdat iemand met een ijskoude vinger op haar neus tikte. Ze deed haar ogen open en zag een keurige sneeuwmeneer, met een zwarte hoge hoed en een gele das om. „Heb jij die lelijke aardappelzak gemaakt, daarbuiten?" vroeg de sneeuwmeneer.
„Het is een sneeuwman," schepte Bea op. „Als hij een hoed op krijgt en een das om, is hij even mooi als die van Jaapje!"
„Een schande!" riep de sneeuwmeneer. „Het moest verboden worden, om zulke snert-sneeuwmannen in dit dorp te zetten. Daar moest de burgemeester wat aan doen! Maar tja, die meneer heeft wel wat anders aan zijn edelachtbare hoofd."
„Ik snap niet wat de burgemeester met MIJN sneeuwman te maken heeft," riep Bea boos.
„Er is wel meer wat jij niet snapt," mopperde de sneeuwmeneer. „Jij verdient een flinke straf, meisje. Ik ga jou veranderen in een sneeuweend. Kijk maar, ik heb al een sneeuwkonijn, een sneeuwhond, een sneeuwbeer en nou word jij mijn sneeuweend!"
Meteen voelde Bea zich heel koud worden.
Ze veranderde in een sneeuwwitte eend met een blauw strikje. Precies zo'n blauw strikje als ze 's middags in haar staartjes had gedragen.
„Help, help!" riep Bea, bibberend van schrik.
Ze riep wel tien keer help.
Toen voelde ze een warme hand op haar hoofd. Ze keek op en zag haar moeder.
„Waarom riep je help?" vroeg moeder bezorgd.
Bea vertelde het verhaal van de sneeuwmeneer en de sneeuwdieren.
„Je hebt gedroomd," zei moeder. „En je bent ook een beetje ziek. Dat komt, omdat je veel te lang in de sneeuw bent geweest. Ik ga warme melk voor je maken. En ga dan maar rustig slapen. Sneeuwmeneren bestaan niet. Behalve dan de sneeuwmeneer van Jaapje."
Bea Bluf moest drie dagen in bed blijven.
Ze had een beetje koorts.
De mislukte sneeuwman was intussen verdwenen. Daar hadden de buurjongens sneeuwballen van gemaakt.
Maar de sneeuwmeneer van Jaapje stond er nog altijd.
En telkens als Bea ernaar keek, was ze blij dat er geen sneeuwkonijn, geen sneeuwhond, geen sneeuwbeer en geen sneeuweend bij waren.
Want zo'n vreemde sneeuwdroom, die vergeet je niet zo gauw!

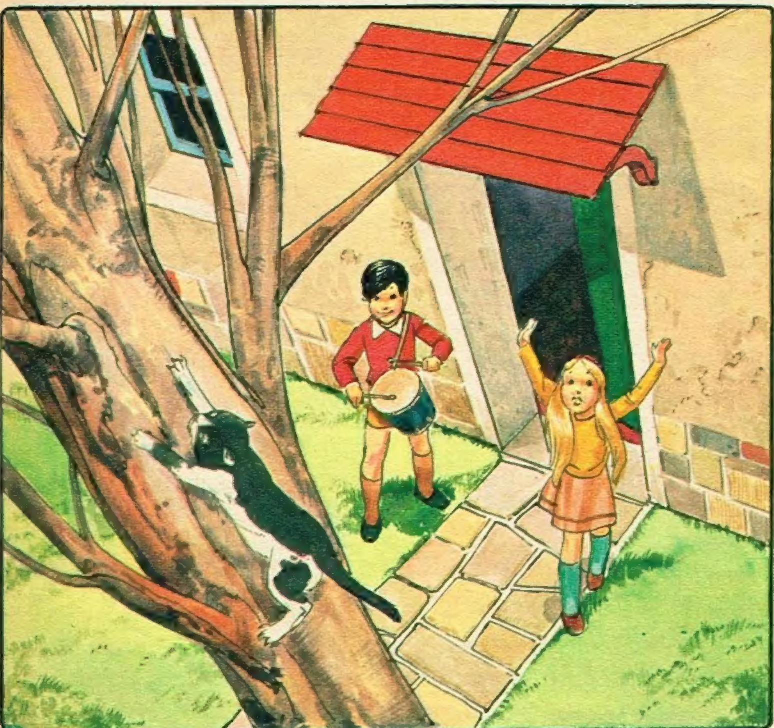
Mevrouwtje

1. Dit kleine meisje heeft een groot geheim. Ze is Wanda de fee en samen met haar vriend Pukkie is ze uit Sprookjesland gekomen, om een poosje bij de mensen te gaan wonen. Ook de koningin van Sprookjesland is met ze meegegaan. Ze heet nu mevrouwtje Sprokeboom. Sst, niet verklappen, hoor!

2. Wanda heeft een poesje, waar ze graag mee speelt. Maar Pukkie heeft een trom en daar kan hij zó hard op timmeren, dat de ruiten ervan rinkelen. Wanda's poes is doodsbang van die trom. Als Pukkie binnenkomt, vlucht ze door het raam naar buiten. „Nare jongen!" roept Wanda heel boos.

3. „Ik mag toch zeker wel trommelen," lacht Pukkie. „O, jouw poes kan mooi in de boom klimmen, zeg. Zo kan ik het nog niet eens!" „Als ze maar niet valt," roept Wanda angstig. „Poesje, poesje, kom toch hier!" Maar de poes klimt nog hoger, want Pukkie roffelt maar door op zijn trom.

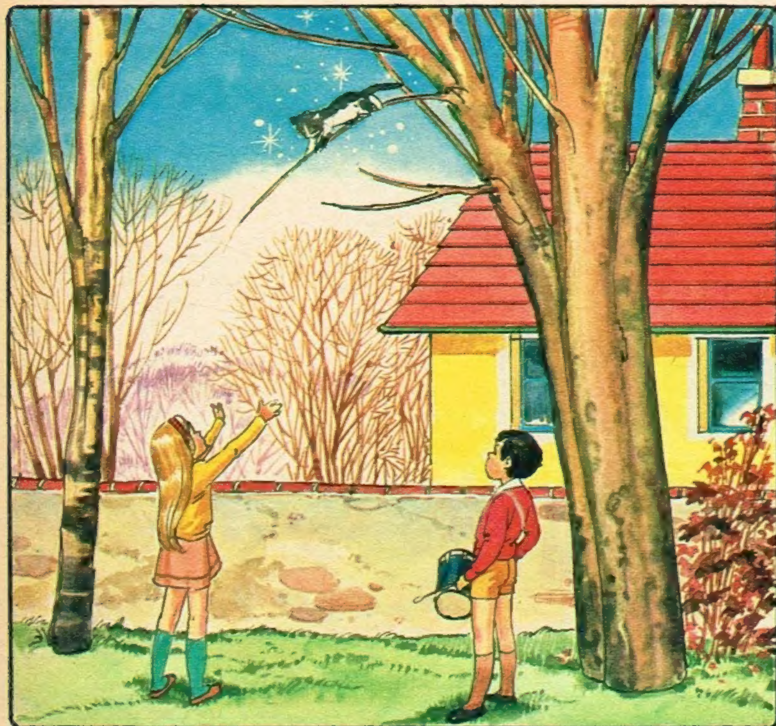

4. „Ik zeg straks tegen moeder dat jij de poes aan het schrikken hebt gemaakt," snauwt Wanda. Ze kan de sprookjeskoningin nu niet roepen, want mevrouwtje Sprokeboom is naar de stad. „Wat een flauwe poes, die bang is voor een trom!" plaagt Pukkie. „Ik eet haar toch niet op!"

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 18410. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ 4,55. Losse nummers: 50 cent.
Girobetaling: Ontvangt U het blad *per post* onder adresband: postgirorekening 159000 t.n.v. Bobo-Haarlem. Ontvangt U het blad van de bezorger, gebruik dan postgirorekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij De Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo.

Sprokeboom

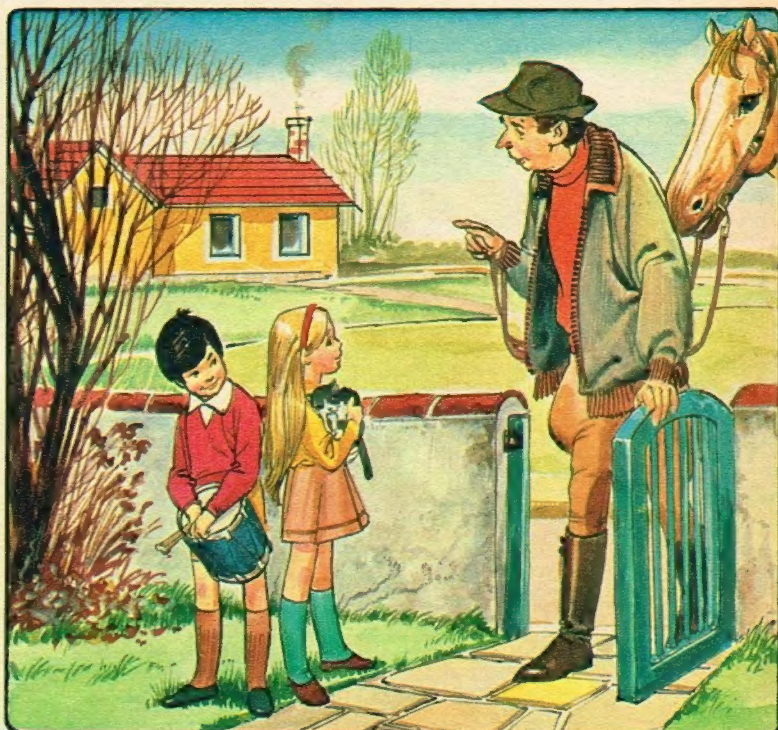
5. Maar die arme poes is zó overstuur, dat ze niet meer weet waar ze heen moet gaan. Ze springt op een heel dun takje. Dat takje is lang niet stevig genoeg, om een dikke poes te dragen. „Ze valt!" schreeuwt Wanda en ze zegt vlug een toverspreuk. Zoiets als: fladderdefloepsieboem!

6. Eigenlijk hadden ze afgesproken om nu niet te toveren, want daardoor zouden ze hun geheim kunnen verklappen. Maar die arme poes dan? Nu heeft ze door Wanda's toverspreuk twee mooie, dunne vleugels gekregen. Pukkie trommelt nu niet meer. Met een sierlijke boog vliegt de poes op Wanda toe.

7. Wanda en Pukkie hebben zó in spanning naar de poes gekeken, dat ze boer Knol, de buurman, niet op zijn paard zagen aankomen. Opeens staat hij bij ze. Hij zet grote ogen op. „Wat is dat nu?" roept hij. „Is dit misschien een heel bijzonder poezebeest? Of is het een vogel in een kattevel?"

8. Wanda heeft de poes opgevangen en vlug een toverwoord gezegd, waardoor de vleugels verdwenen zijn. Boer Knol kijkt nog verbaasder. „Waar zijn die vleugels nu?" vraagt hij. „Ik geloof dat ik een bril nodig heb. Het is een gewone poes! Dag, kinderen!" Wanda en Pukkie zeggen: „Dag, buurman Knol!"

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's kijk- en vragenspel

Deze kleuters hebben ieder een liedje gezongen. Wie het mooist gezongen heeft krijgt van de mevrouw met bloemetjeshoed een zilveren beker. De andere kinderen krijgen ook wat. Een rammelaar. Wat zijn alle pappies en mammies trots! Maar het trotste is de mammie van Claartje, want haar kleine meisje krijgt de prijs.

Hoeveel kinderen zie je?

Hoeveel mevrouwen zie je?

Hoeveel rammelaars zie je?

Hoeveel meneren zie je?

Hoeveel teddyberen zie je?

Hoeveel zilveren bekers zie je?

Antwoorden: 13 kinderen, 8 rammelaars, 3 teddyberen, 6 mevrouwen, 4 meneren, 1 zilveren beker.